

Dammgatan 11-13, Salaligans offer

Konstnär Hanna Birkdal, f. 1982 (dikt på nedre mässingsplåten)
Titel Minnessten över Elov Pettersson, Salaligans sista offer
Teknik Mässingsplåtar på dolomit från Tistbrottet
Rest år 1995
Placering [Dammgatan 11-13](#)

Elov Pettersson avled dagen efter skottdramat. Det här återges i Sala Allehanda 19 juni 1936:

Enligt vad Pettersson själv uppgivit skulle bilen passerat honom, varefter en av männen stigit ur bilen och mött honom på vägen. Han hade lyft en revolver och sköt mot Petterssons huvud. Denne böjde sig instinktivt undan och revolvern riktades då mot kroppen, varvid han träffades i magen och föll i diket. Han hade dock krafter nog att resa sig upp och tog några steg ut på en åker, då revolvern åter knallade. Han träffades nu bl.a. i en arm och föll på nytt, varvid revolvermannen tog väskan och kastade sig upp i bilen som sedan försvann.

Text på övre plåten på minnesstenen:

PÅ DENNA PLATS FÖLL
CHAUFFÖREN ELON PETTERSSON
FÖR VÅLDSVERKARENS KULA
DEN 19 JUNI 1936

MINNESSTENEN
ÖVER SALALIGANS SISTA OFFER
LADES ÅR 1995

Text på nedre plåten:

Våldet bär döden
vissa bär kniv
Duvan bär rosen
Freden är liv

Hanna Birkdal

tid körts fram och tillbaka på vägen. De båda rånarna hade vita flyghuvor och bilen var en Chevrolet eller V. 8 med igenkänningsmärket W 1504. Bilen kördes norrut på Krylbo-vägen, men har troligen förts in på någon sidoväg, ty från norr kommande bilar ha icke någon mött rånarnas Chevrolet.

Bankbudet Petterssons tillstånd inger allvarliga farhågor — han var vid sans då han fördes till lasarettet, men är svårt sårad. Rocken företedde sex kulhål. Ett skott har träffat i magen och blodöverföring måste vidtagas på grund av den skjutnes stora blodförlust. Han är i 40-årsåldern samt gift och har två barn.

Ett flertal personer uppehöllo sig nära brottsplatsen men ingen hann ingripa, förrän rånarna kastat sig i bilen. Bankbudet gör varje fredag turer för att hämta avlöningspengarna, vilket rånarna tydligen haft kännedom om. Bilen hade passat Pettersson då han for in till staden och sedan skuggat honom till banken. Man körde sedan före honom till vägen vid lasarettet, där kuppen förövdades. De stulna sedlarna äro till övervägande antalet nya, varför alla banker varskotts. Bl. a. fanns en hel serie nya sedlar.

Pettersson om dramat.

Enligt vad Pettersson själv uppgivit skulle bilen passerat honom, varefter en av männen stigit ur bilen och mött honom på vägen. Han hade lyft en revolver och sköt mot Petterssons huvud. Denne böjde sig instinktivt undan och revolvern riktades då mot kroppen, varvid han träffades i magen och föll i diket. Han hade dock krafter nog att resa sig upp och tog några steg ut på en åker, då revolvern åter knallade. Han träffades nu bl. a. i en arm och föll på nytt, varvid revolvermannen tog väskan och kastade sig upp i bilen, som sedan försvann. Enligt vad den beskjutne sagt, skulle mannen ha varit lång, men något närmare signalement finnes icke.

Skyddade ansiktet med en tidning.

Kuppen får anses som en av de allra fräckaste och här om någonsin kan man tala om gangsterdåd i amerikansk stil. Den utfördes med rasande fart och inför en hel mängd åsyna vittnen. Flera personer stodo endast ett hundratal meter ifrån platsen för dådet men uretåndsatta att kunna ingripa. En dam passera-

de bilen alldeles omedelbart efter sedan det hela skett, varvid föraren av bilen satte upp en tidning för ansiktet. Att det inte var rådligt att på något sätt ingripa säger sig självt, då revolvermännen i så fall säkerligen tömt sina revolverar mot vem det vara månne.

En av åsyna vittnena är hr E. Svedberg, som var sysselsatt med
Forts. på sista sidan.

DÖDA.

Min älskade

ELEON

var kära till pappa

gick hastigt ifrån oss
Lördagen den 20 Juni 1936
lämnande oss, mor, bröder,
svärföräldrar, svågrar, svä-
gerskor samt övriga släktingar
och många vänner i den
djupaste sorg.

ANNA PETTERSSON.

Elvor. Stig.

Hastigt slitas handen ömma,
Livets röda tråd är skör,
Den man håller av man mister,
Den man älskar mest, den dör.

De, som önska medfölja den
avlidne till graven, samlas vid
Stora Torget Söndagen den 28
Juni kl. 2 em.

TORSDAGEN DEN 4 MAJ 1995

11

De bär alltid med sig minnet av Sala- ligans mord

När bankbudet Elon Pettersson mördades av Sala-
ligan i juni 1936 väckte detta stora tidningsrubriker.
Händelserna runt mordet och det helvete som de
anhöriga genomgick skrevs det däremot inte en rad
om.

– Det är först nu vi får berätta vad som egentligen
hände, säger Stig och Arne Pettersson som är son
respektive svåger till Elon.

*”Det vi anhöriga
gick igenom skrevs
det aldrig en rad om”*

Den 10:e augusti 60 år sedan som / den 10 juni var det avlöningsdag

Det är snart 60 år sedan som Salaligan med Sigvard Thurneman i spetsen begick det bestialiska

den 19 juni var det avlöningsdag och han cyklade i väg för att hämta pengarna. Först tänkte han ta

mordet vid Strå. Men även om tiden läker alla sår så finns de fruktansvärda minnena kvar hos de anhöriga.

80-årige Västeråsaren Arne Pettersson var bara 21 år när hans svåger Elon Pettersson blev ett av Salaligans offer. När han berättar om morddagen är det dock som om händelsen skulle ha inträffat igår.

Nytvättad bil

– Elon var gift med min syster och både han och jag arbetade på Strå 1936. Som bankbud hämtade han avlöningsarna vid Handelsbanken varannan fredag. Fredagen

bilen men ångrade sig eftersom den var nytvättad, berättar Arne Pettersson.

Prejades ner

41-årige Elon Pettersson hade hämtat mellan 10 000 och 20 000 kronor och passerade förbi lasaret när en bil dök upp bakom honom och prejade ner honom i ett dike som låg vid nuvarande Stamparen.

Bildörren flög upp och ett skott avlossades. En stålkam i bröstfickan stoppade dock skottet och med mörkdarna hack i hål försökte Elon fly.

– Men han rasade i diket och

ligan var med ens över honom. När han låg på backen sköt en av ligamedlemmarna honom i ryggen med flera skott, säger Arne Pettersson.

Arne som arbetade som chaufför åt Strå befann sig i Vittinge när svågern blev skjuten. Chefen fick trots detta tag i honom och talade om att han måste skynda sig hem för att det hade hänt en sak. Under

tiden hade Elon Pettersson transporterats på ett lastbilsflak till Sala lasarett.

Hann prata

– Jag tog mig till lasarettet och hann prata en hel del med Elon innan han dog på morgonen den 20 juni. Bland annat berättade han att han fått nyfikna blickar på sig när han var inne på Handelsbanken. Men han kunde inte då se något samband med vad som skulle inträffa. Han konstaterade dessutom att stålcammen räddat hans liv vid första kulan och att han inte kände igen den som skjutit honom, påpekar Arne Pettersson.

Kvar efter sig lämnade Elon Pettersson hustrun Anna samt en son och en dotter. Tre månader efter hans död föddes också ytterligare ett faderlöst gossebarn.

Fruktansvärt jobbigt

69-årige Salabon Stig Pettersson som var familjens näst äldsta barn var drygt nio år när hans pappa blev mördad.

– Det jag kommer ihåg var att tiden efter mordet var fruktansvärt jobbigt. Det var hemskt för mamma men också för oss ungar. I skolan blev jag ständigt påmind om vad som hade hänt. Men då visste ingen vem eller vilka som var mörkdarna, säger Stig och tittar på märket för mordplatsen.

Även för Arne vändes tillvaron upp och ner. Eftersom han redan bodde hos sin syster fick han överta rollen som familjens överhuvud när Elon var borta. Stig hjälpte

honom med kargörat efter förmåga. Att familjen hade det knapert och levde med en tung börda på sina axlar vad det emellertid ingen som tänkte på.

Tvingades flytta

Kort efter mordet på Elon Pettersson förklarade arbetsgivaren på Strå att familjen inte kunde bo kvar i tjänstebostaden vid Väsbykungsgård. Det spelade ingen roll att Arne fortfarande arbetade kvar.

– Det var ytterligare ett hårt slag men vi fick lov att flytta till Norrmalm. Efter ett tag gick i alla fall arbetsgivaren med på att betala ut livränta varje månad. Denna motsvarade Elons lön. Dessvärre var inte livräntan indexbaserad så vart efter åren gick fick vi det sämre och sämre, förklarar Arne Pettersson.

Fattigdomen bidrog så småningom till att Stig måste söka jobb i tidiga tonåren. Arbetsplatsen han hamnade på var ingenting annat än Strå. Där arbetade han i 46 år innan han pensionerades.

Felaktiga uppgifter

– Det har inte gått en dag under alla dessa år som vi inte tänkt på mordet. Därför har det känts fel att massmedia aldrig brydde sig om att tala med oss. I stället skrevs felaktiga uppgifter och ljuset riktades helt och hållet mot Salaligan. Det var trots allt efter att Elon mördats som polisen kunde lösa de andra mordena, konstaterar Arne och Stig Pettersson.

TERESE HEDSTRÖM

Ett hårt slag för familjen till den mördade Elon Pettersson var att arbetsgivaren på Strå kort efter mordet förklarade att familjen inte fick bo kvar i tjänstebostaden vid Väsbykungsgård.

Sala Allehanda 19 juni 1995

FOTO: MIKAEL HOLMUDD

Minnessten över Salaligans offer en protest mot våldet

Nästan på dagen 59 år efter Salaligans sista dåd avtäcktes en minnessten över ligans offer.

Ceremonin utormades till en manifestation mot våldet i samhället. Bland talarna fanns historikern Bob Engelbertsson (bilden).

Sidan 3

MÅNDAGEN DEN 19 JUNI 1995

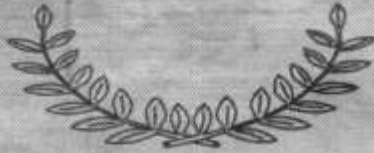
Minnessten blir en protest mot våldet

PÅ DENNA PLATS RÖLL

CHAUFFÖREN ELON PETTERSSON
FÖR VÄLDsverkarens KULA
DEN 19 JUNI 1936

MINNESSTENEN
ÖVER SALALIGANS SISTA OFFER
LADES ÅR 1995

– Vi har brottsoffren i åtanke denna dag, sade Sala-historikern Bob Engelbertsson i sitt tal i samband med avtäckningen av minnesstenen på Stamparen.
FOTO: MIKAEL HOLMUDD

Hanna Birkdahl har skrivit den dikt som finns återgiven på minnesstenen.

Nästan på dagen 59 år efter Sala-ligans mord på Elon Pettersson avtäcktes på lördagen en minnessten vid mordplatsen invid Dammgatan.

– Men det är ingen hyllning till mördarna, utan ett minne som ska mana till eftertanke, menade samtliga talare.

Det var i midsommartid 1936 som Elon Pettersson fick sätta livet till i Sala-ligans jakt på pengar. Mordet blev också det sista som ligan hann föröva.

En vecka efter mordet, på midsommarafton, kunde ligaledaren Sigvard Thurneman gripas och Salaborna andas ut.

Nils Strömqvist från Rädda Barnen i Sala påpekade att 30-talet, trots Sala-ligans framfart, var en ganska idyllisk period.

Till skillnad från nu då våld och motsättningar växer sig starkare i samhället.

Det är också därför som den lokala hyresgästföreningen i bostadsområdet Stamparen valt att återupprätta den minnesplats för Sala-ligans offer invid Dammgatan.

Där har tidigare funnits ett minnesmärke som dock försvunnit i samband med gatuarbeten.

Anitvåldssymbol

Evert Johansson från kommunstyrelsen påminde om att stenen skulle bli en protest mot våldet.

Därefter avtäcktes den vackra stenen i dolomit från Tistbrottet av sex pojkar i Sala FF:s P 84-lag under applåder från hundratalet åskådare.

Därefter tog gruvguiden Bob Engelbertsson till orda och drog en kort historik om Sala-ligan.

Han berättade att turister vid gruvan ofta ställer frågor om just Sala-ligan.

Han påminde också om minnesmärken som rests, efter skotten i Ådalen 1931, på Tunnelgatan i Stockholm efter Palmemordet och i Falun efter skottdramat förra sommaren.

Nu hedras offren för Sala-ligans framfart.

Vana vid ligor

Salapolisen är knappast främmande för ligor. För drygt ett år sedan fick ortspolisen mottaga stort beröm för insatserna vid Militärligans gripande.

– Annat var det under perioden med Sala-ligan då Salapolisen fick utstå mycket kritik, enligt Bob Engelbertsson.

Men då var också resurserna mer knapphändiga.

Gun Rautio från hyresgästföreningen menade att våld aldrig ska accepteras och även hon hoppades att stenen skulle bli en antivåldssymbol för Salaborna.

Hanna Birkdahl läste upp den dikt som hon skrivit och som återgetts på stenen. Därefter läste barn från Kurdistan och Bosnien dikter mot våldet.

Nils Strömqvist från Rädda Barnen vädjade till alla ungdomar: lägg undan knivarna!

– Vi kan börja göra något här hos oss, sade kyrkoherde Klaus Stengler som avslutningstalade innan alla tillsammans sjöng I natt jag drömde under ledning av trubaduren Kurt Evert.

MAGNUS ERIKSSON

Elon blev Salaligans

SALA Nämn Sala och de flesta förknippar det med två saker – Silvergruvan och Salaligan. Under temat Nyheter vi minns ser vi tillbaka på SA:s bevakning av Sveriges kanske mest kända mördarliga.

– Det var länge tabu att skriva om både Salaligan och dess offer, med hänsyn till de anhöriga, säger SA:s tidigare chefredaktör Jan-Erik "Bolle" Eriksson. Här är första delen av två om ligan.

När Jan-Erik "Bolle" Eriksson växte upp i Sala vid gruvbackarna på 1950-talet var Salaligan fortfarande en het potatis.

– Man skrämd barn med att Salaligan skulle komma och ta dem, säger han.

Bolle började på Sala Allehanda redan 1964 och var bland annat tidningens chefredaktör fram till 2009. Hans fascination över den mordiska ligan ökade från barnsben och i slutet av 1970-talet började han forska för att skriva en bok i ämnet, med fokus på hjärnan bakom brotten – Sigvard Thurneman.

A man with glasses and a beard is wearing a red and white horizontally striped polo shirt with a black collar. The shirt features the text "JACK'S SPORTSWEAR LTD." and "RACE" on the chest. He is standing in front of a display board that contains text about a product, including phrases like "A special, whole, natural...", "Maximum with...", "Capacity...", "A perfect...", "Optimal...", "The...", "Authentic...", "Comfortable...", and "Built in...".

SALA ALLEHANDA

SALA ALLEH

Brand i V. Fårnebo kräver
38-årig ensamboendes liv.

Barnsoen och i slutet av 1970-talet började han forska för att skriva en bok i ämnet, med fokus på hjärnan bakom brotten – Sigvard Thurneman.

Ni kan säkert bakgrunden vid det här laget. Sala 1930-tal, Thurneman, som från början hette Nilsson, ledde ett gäng killar i en härva av rån och mord. "Det är ingen mening att råna om ingen dör", var Thurnemans paroll enligt SA:s rapportering från en av rättegångarna, och det visar också historien att han följde.

När han greps hemma hos föräldrarna i Stockholms-trakten den 22 juni 1936 sade hans mamma att han inte var hemma, men polisen gick ändå upp och fann Sigvard i sin säng. Tre dagar tidigare hade 28-åringen dödat för, vad vi vet, femte och sista gången.

Taxichauffören Sven Eriksson sköts i sin bil den 14 november 1930 norr om Västerås från taxins baksäte av Sigvard Nilsson, som samma dag fyllde 22 år.

Knappt tre år senare, den 5 september 1933, sköts Axel Kjellberg och hans hushållerska Karin Holmberg till döds i Kölfors, Enåker. Därefter brändes huset ner för att polisen skulle tro att det var en olycka, men rättsläkare hittade kulhålen.

Den 12 oktober 1934 mördades en äldre ensamstående kvinna i Västerfärnebo, Matilda Blomkvist, genom att ligan borrade hål i hennes husvägg och gasade ihjäl henne i sömnen med bilavgaser. Ligan trodde att

Jan-Erik "Bolle" Eriksson vid de gamla läggen i SA:s arkiv.

På Nya kyrkogården vilar Elon Pettersson med sin maka Anna och sonen Elion som föddes tre månader efter mordet på fadern.

FOTO CAROLA BLANK

hon hade en större mängd pengar hemma, men hon hade just innan varit på banken och bytet blev endast drygt sex kronor. Även detta offers hus brändes ned.

Mordet som skulle bli Salaligans sista skedde den 19 juni 1936, då chauffören Elon Pettersson sköts ihjäl när han kom cyklande med Strås avlöningskassa på 20 500 kronor. Några dagar därefter greps ligan efter ett tips.

Det är en sak att läsa om skeendet i en av de otaliga böcker som skrivits i ämnet. En helt annan känsla, en mycket mäktig sådan, är att gå in i SA:s arkiv, leta fram det gamla lägget från 1936 och bläddra i de gulnande

sidorna som lätt trasas sönder när de vänds för häftigt.

Här kan man spaltmeter för spaltmeter folja Salaligans illdåd, från det första mordet 1930 till gripandet, och straffen som utdelades, en resa på sju år. Längre var det dock okänt vilka som låg bakom morden och det var inte förrän de gripits som begreppet Salaligan först myntades.

På den tiden gick SA ut med namn och bild på alla inblandade, såväl mördare som offer. Elon Pettersson, lönebudet som sköts den 19 juni 1936, har en pipa i munnen och ser i 2000-talets ögon äldre ut än sina 41 år.

Det står: "Den beskjutne Edvard Elon Pettersson föd-

des den 19 januari 1895 i Irsta. Han har en lång följd av år varit anställd vid Strå, på senaste tiden som privatchaufför. Han är gift och har två barn."

Men när Elon blir skjuten väntar hans fru Anna deras tredje barn, och knappt tre månader senare föds en son som får namnet Elion. Anna lever till 1971 och Elion avlider 2003. De tre ligger begravda på Nya kyrkogården i Sala. Än så länge finns gravstenen kvar, men en liten grön skylt med texten "Återlämnad" förbryllar.

Kyrkogårdschef Thomas Törnqvist lugnar på den punkten.

– Det betyder att gravrätten enligt anhörigas önskemål skrivs över till församlingen. Om graven är kulturhistoriskt intressant kan det vara aktuellt att bevara den och så är fallet med denna. I vissa fall kan Länsstyrelsen ta över den och då blir den kvar för alltid, säger han.

I SA stod att läsa efter rättegångarna: "Ånkan Pettersson begärde 300 kr. om året i livränta för sig själv och vidare begärde hon 100 kr. för varje barn, till dess de fyllt sexton år. För det vän-

tade barnet förbehöll hon sig rätt att senare komma med preciserade anspråk."

Efter de massiva skrivelserna tystnade så historien, något den tidigare chefredaktören kan intyga.

– Ja, det var länge tabu att skriva om både Salaligan och dess offer, med hänsyn till de anhöriga. Ingenting gjordes om några jubileer eller något sådant, inte förrän i slutet av 1980-talet. Inte ens i vår bok som gavs ut 1986 användes de riktiga namnen förutom Thurneman, säger Bolle Eriksson och berättar att många släktingar till Salaligans medlemmar lämnade stan efter att de hemska brotten uppdagades.

I den andra och sista delen kan du läsa om upplösningen och straffen, samt Bolle Erikssons åsikt om varför Thurneman egentligen mördade. Han berättar också om det fortroliga samtal han hade med en reporter som var med vid den tiden och hur det var att träffa en av medlemmarna i Salaligan 50 år efter morden.

Text
Carola Blank
0024 58457
carola.blank@metamedia.se

FOTO: CAROLA BLANK

Första offret var taxichauffören Sven Eriksson, som bott en tid i Kila. Han sköts den 14 november 1930 norr om Västerås från taxins baksäte av Sigvard Nilsson, som samma dag fyllde 22 år. Nilsson körde sedan bilen till Sala där han träffade 19-årige elektrikern Hedström och tillsammans kastade de Eriksson i Sörbäckens utanför Sala, där han drunknade. Plånboken lämnades orörd.

Den 19 juni 1930 sköts Pettersson, samma dag stod det i SA som då kom ut på kvällen.

Den 12 oktober 1934 mördades en äldre ensamstående kvinna i Västerfärnebo, Matilda Blomkvist, genom att ligan borrhade hål i hennes husvägg och gasade ihjäl henne i sömnen med bilavgaser. Ligan trodde att hon hade en större mängd pengar hemma, men hon hade just innan varit på banken och bytet blev endast drygt sex kronor. Även detta offers hus brändes ned.

Infälld: Elon Pettersson, stora bilden rånarnas bil. Till höger syns det som är kvar av förstasidan den dag SA skrev att Salaligan gripits. Någon har under tidens gång velat ha ensamrätt på den och rivit ur den ur lägget.

Den 5 september 1933 sköts Axel Kjellberg och hans hushållerska Karin Holmberg till döds i Kölfors, Enåker. Därefter brändes huset ner för att polisen skulle tro att det var en olycka, men rättsläkare hittade kulhålen. Bytet blev 20 000 kronor.

Salaligan

Familjen kände sig sviken

SALA - Det har alltid bara talats om Salaligan, aldrig de anhöriga som blev lämnade kvar, säger Anna Pettersson som gifte sig med sonen till ligans siste mordoffer, Elon Pettersson som sköts 1936.

- Kom får du se bilder, säger snart 90-åriga Anna Pettersson och visar fotografier på väggar och byrår i sitt hem.

En ung Elon Pettersson sittandes i trädgården, Elons hustru Anna på äldre dar och deras söner Stig och Elson som gamla.

- Han var lite lik sin pappa, säger Anna och sveper handen mot Stigs porträtt, mannen hon träffade när de var i 20-årsåldern och fick fira 64 bröllopsdagar med.

Som ung visste hon inte att han var son till Salaligans siste offer.

- Nej, det berättade han inte för mig, utan jag fick höra det på omvägar. Vi pratade inte om det därefter heller. Ingen i familjen pratade om mordet, jag tror att det förträngdes.

Efteråt är det något Anna funderat på - varför pratade vi inte om det med farmor, som är vad hon kallade sin svärmor med samma namn som hon själv.

- Hon var en fantastisk fin människa. Ödenjuk och snäll. Hon var mycket hos oss, och hennes bror Arne

oss, och hennes bror Arne var ett stort stöd för både henne och Stig genom åren. Det var också Arne som genom sin ekonomi och plats i stadsfullmäktige, som det hette då, såg till att vi kunde köpa tomt och bygga huset på Polhemsgatan.

Aven om mordet inte diskuterades inom familjen, har den yngre generationen börjat göra det. Till exempel skrev Elons barnbarnsbarn Maria ett specialarbete på gymnasiet om Salaligan. För att hitta information använde hon sig av Tingsrättens arkiv.

- Hon var nyfiken, för de yngre är det viktigare att hitta sina rötter, säger Anna och hämtar ett vältummat häfte från 1996.

Förutom historien om Salaligan har Elons och det förste offrets, taxichauffören Sven, anhöriga uttalat sig i uppsatsen. Gemensamt för de båda familjerna är att de kände sig bortglömda efter mordet.

- Svens änka blev aldrig sig själv igen och fick flytta in på mentalsjukhus efter några år, så de barnen förlorade både pappan och mamman, säger Anna och skakar sorgset på huvudet.

När Elon Pettersson begravdes i juni 1936 stod hans barn, nioårige Stig och elvaåriga Eivor vid hans sida.

En ung Elon Pettersson. "Stig minns stunderna han tillbringade med sin pappa i stallen på Strå", säger Stigs fru Anna Pettersson.

Aven Elons änka Anna mårde psykiskt dåligt, och hon hade alltid någon nära för att hon inte skulle ta livet av sig, enligt hennes bror Arne som berättar sina upplevelser.

Några veckor efter Elons bortgång fick Anna och barnen Stig och Eivor flytta från tjänstebostaden i gula

villan vid Strå, och hänvisades till ett hus i Skarpbo. Annas bror Arne Pettersson berättar i en redogörelse från 1992:

"Det låg ute på ett gärde och hade stått tomt en längre tid, och betraktades som olämplig för en familj med barn. Det löstes sedan med en lägenhet med rum och

När Elon sköts blev nioårige Stig betraktad som äldste mannen i hushållet. Den yngre brodern som föddes strax efter mordet hölls hårt av sin mamma. "Farmor var förstås rädd om Elon. Kanske var det därför han gick till sjöss när han var 18 år", säger Stigs hustru Anna Pettersson.

kök närmare staden, och jag flyttade med Anna och barnen dit."

Lägenheten på Norrmalm var omöden med endast vedspis i köket. Strå hade lovat att stå för ved, men den som kom var "oslagad, isig och mycket grov", som Arne beskriver den i sitt berättelse.

"Det är ett bevis på att någon större omsorg inte förekom från företagets sida. Stig och jag förbannade företaget många gånger för att de inte såg till löften som utfästes inte hölls."

- Ingen hänsyn visades, trots att han dog i tjänsten när han levererade lönepengar. Det känns hemskt,

säger Anna och konstaterar att familjen kände sig sviken efter mordet.

Hon tillägger:

- Det stod fel i tidningen, att Anna begärde ersättning. Hon begärde ingenting, det var fabriksarbetarförbundet som såg till att hon beviljades en livränta. Men den förlorade snabbt i penning-

Sala Allehanda Fredag 12 juli 2019

efter mordet

När minnesstenen över Elon Pettersson resten på 1990-talet var barnen Eivor och Stig med tillsammans med sina familjer. Men inte Stigs lillebror Elion. "Nej, han var bitter och tyckte att ingen hade brytt sig tidigare så då fick det vara", säger Stigs hustru Anna Pettersson.

värde, säger hon.

I Arnes berättelse står också:

"De som utförde mordet fick sitt straff, och efter att de avtjänat det var de fria och kunde leva normalt utan tankar på vad de ställt till med för helt oskyldiga människor."

Annas blick blir skarp.

– Taxichauffören Svens änka fick själv betala sin plats på mentalsjukhuset med sin magra pension. Thurneman bodde där på statens bekostnad, säger hon upprört.

Hon har gått på varenda föreläsning som hållits om Salaligan.

– Men ingen har någonsin

talat med de efterlevande. De anhöriga blev bortglömda, säger hon och studerar bilden där hennes make, endast nio år gammal, står vid sin pappas nygrävda grav.

Text & Foto
Carola Blank

0224-56157
carola.blank@mittmedia.se